

ဦးထင်ကျော်ကိုအတုယူ၍ စုံထောက်သူ

BURMESE
CLASSIC
.com

၁၇။ ဦးထင်ကျော်ကို အတုယူ၍စုံထောက်သူ

တနေ့သော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးထင်ကျော်တို့သည် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်တော့ မည်ပြုစဉ် မိုးဖွဲကလေးများကျလာသဖြင့် အတန်ငယ် ဆိုင်းငံ့လျက် ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ လန်ခြားတစ်ဆိုင်ရောက်လာပြီးနောက် အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ လူရွယ်တယောက်သည် ငှက်ပျောခိုင် တခိုင်ကို ဆွဲ၍ ဆင်းလာ၏။ လူရွယ်သည် သူ့အလိုရှိသော အိမ်ကို ရှာဖွေဟန်ဖြင့် နံဘေးပတ်ဝန်း ကျင်ကို တစတမျှကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အခန်း၌ထည့် တန်းတန်းမတ်မတ် တက်လာသည်။

တံခါးကိုခေါက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ထိုလူရွယ်သည် အထဲသို့ဝင်လာပြီးနောက် ငှက်ပျောခိုင် တခိုင်ကို တနေရာ၌ချကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်လျက်ရှိရာ ဦးထင်ကျော်က....

“ထိုင်ပါကွယ်....မင်းက တယ်ကလဲ”

ရွယ်။ ■“ကျွန်တော်က ပုတီးကုန်းကပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နာမည်က မောင်သန်းမြင့်ပါ”
မောင်သန်းမြင့်ဆိုသူမှာ အသက် ၃၀ခန့်မျှသာရှိပြီးမည်ဟုခန့်မှန်းရ၍ အဝတ်အစားများမှာ များစွာမသစ်လှသော်လည်း ပိုမိုသေသပ်စွာ ဝတ်ထား၏။ မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်၊ အသားညှစ်မိမိ မှီပြီးလျှင် ဝှပ်ရည်သနားကမားရှိ၍ အထူးသဖြင့် ၎င်း၏မျက်လုံးများမှာနက်မှောင်သောမျက်ခုံးမွေး များအောက်တွင် ပြောင်လက်တောက်ပလျက်ရှိ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် လူရွယ်အား တစတမျှအကဲခတ်ပြီးနောက်....
“ဒါထက် မင်းယူလာတဲ့ ငှက်ပျောခိုင်ကဘာလုပ်ဖို့လဲကွဲ့”

“ဆရာကို ကန်တော့မလို့ပါ ခင်ဗျာ။ ဆရာတို့ကျေးဇူး ကျွန်တော် အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဆရာအကြောင်းရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဆရာရဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပုံ၊ ဆရာရဲ့အတွေးအခေါ် ကျွန်တော်ပြီး ကျွန်တော်လဲ ပြဿနာတခုဖြစ်ယင် ဆရာ နည်း အ တိုင်း တွေး တော ဆင် ခြင်ပြီး လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အယင်လထဲကကျွန်တော်တို့ တောမြို့လေးမှာဖြစ်တဲ့ပြဿနာတခုကို ဆရာ အတွေးအခေါ်မျိုးနဲ့ တွေးပြီး ကျွန်တော် ရှင်းလင်းပေးလိုက်တာ တခါထဲ အောင်မြင် သွားပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဆရာကိုလဲ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရအောင် ဆိုပြီး ကျွန်တော် အခု လာကန်တော့တာပါဘဲ”

ကျော်။ ။ “ကန်တော့တာတော့ ကန်တော့တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ပျောခိုင်တွေ ဘာတွေ ဘာဖြစ်လို့ဒီကွဲခံပြီးယူလာရသလဲ”

မြင့်။ ။ “ဒုက္ခရွာတာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ခြံတွက်ပါ”

“ကဲ...ဒီတော့ မောင်သန်းမြင့်ရဲ့အတွေးအခေါ်ကလေး တဆိတ်ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ပြောပါ့မယ်။ ပထမတော့ လူတွေက ကျွန်တော် ကို ဒီအကောင် အရူး မဟုတ်၊ အကောင်းမဟုတ် ဘာတွေ လျှောက် လုပ် နေတာ လဲ ဆိုပြီး မေးငေါ့ကြသေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ နောက် ဒီပြဿနာတွေ ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်တော့မှ သူတို့ဟာ ငြိမ်သွား ကြတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ပြဿနာဆိုတာ မရှင်းခင်ကတော့ အင်မတန်နက်နဲပြီး ခက်သလိုလိုနဲ့ စဉ်းစဉ်းစားစား ရှင်းလိုက်ပြန်တော့လဲ “ဒီလိုဆိုယင် ဘာခက်တာလိုက်လို့” ဆိုပြီး အလွယ်ကလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကဲ...မောင်သန်းမြင့်ဇာတ်လမ်း တဆိတ်ပြောစမ်းပါအုံး။ နားထောင်ရအောင်”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ...။ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်က ပုတီးကုန်းမြို့ရဲ့ အနောက်ဘက် ကျွဲပါတယ်။ ခြံကြီးတခြံထဲက အိမ်စုကလေးတွေပါဘဲ။ ဒီအိမ်စုကလေးတွေထဲမှာ အတော်မြင့်တဲ့ နှစ်ထပ်အိမ် တလုံးရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကတော့ ဦးသာနိုးနဲ့ ဒေါ်ရန်တို့ အိမ်ပါဘဲ။ သူတို့က ငွေတိုးချေးစားပြီး တော်တော်ကလေး တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိလို့ နှစ် ထပ် အိမ် မြင့်မြင့် ဆောက်ထားတာပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ အိမ်စုကလေး ၄-၅အိမ်ကလဲ သူတို့ပိုင်တဲ့မြေပါဘဲ...”

...ဒါနဲ့ တနေ့တော့ သူ့ အိမ်မှာ မနက်ခင်းဆွမ်းကျွေးပါတယ်။ သူ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်သား တွေကတော့ ဦးသာနိုးဇနီးမောင်နှံနဲ့ သူတို့ရဲ့ မြေးမကလေး မခင်စုရယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းတဲ့စောမောင်ဆိုတဲ့သူငယ်လေးရယ်၊ အားလုံးပေါင်း အိမ်သားလေးယောက်ဘဲ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီ မခင်စုဆိုတဲ့ သူတို့မြေးမကလေးဟာ လူကြီးတွေ မပါဘဲ အိမ် ထဲက အိမ်ပြင် ဘယ်တော့မှ ထွက်လေ မရှိဘူး။ မိန်းကလေးက မိုးရိုးအာ မိုက်မိုက်ဘဲဆိုပါတော့ခင်ဗျာ။ တောသူ ဆိုပေမဲ့ ရုပ်ကလေးကသနားကမား။ အဖိုးကြီးနဲ့ အမယ်ကြီးမှာအမွေစားအမွေခံဆိုလို့ဒီတယောက်ယံ ရှိပြန်တော့ သူ့ ကိုပိုးပန်းတဲ့ လူတွေကတော့ ၃-၄ယောက်ထက်မနည်း ရှိတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လဲ တယောက်အပါအဝင်ဘဲဗျ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့ ညနေစောင်းကျတော့ မခင်စုဟာ သူ့ ရွှေ လက်ပတ် နာရီ ကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပြီး အိမ်ရှေ့မှာ

ချက်ချပြတ်ချ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးချ၊ ကြောရနဲ့ တနေ့လုံးမောပန်းပြီး နာရီကလေးကို မသိမ်းမိဘဲ ခပ်စောစော အိပ်ပျော်သွားသတဲ့ခင်ဗျ”

“ဒါနဲ့ နောက်တနေ့မနက် စောစော အိပ်ရာကထပြီး သူ့အဖိုးနဲ့ အဖွားအတွက် ကော်ဖီ ပျော်တော့မှ မနေ့ညက သူ့စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့တဲ့ နာရီကလေး အမှတ်ရတာကိုးခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ မခင်စုလဲ ကပျာကယာအိမ်ရှေ့ခန်းထွက်ပြီးကြည့်တော့ နာရီကလေးမရှိတော့ဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ “ငါအထားမှားသလားဆိုပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါ အထားမှားတာမဟုတ်ဘဲ မနေ့ညက ဒီနေရာမှာ သေသေချာချာထားခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြီးသတိရတာကိုး။ ဒါနဲ့ ပထမတော့ လူကြီးတွေ အသိ မပေးဘဲ စိတ်မကြေနိုင်တာနဲ့ တအိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်အောင်လိုက်ရှာပြန်တော့ ဘယ်မှမတွေ့ရ တော့ပါဘူးတဲ့ခင်ဗျား။ နောက်ဆုံး ဒီအကြောင်းသူ့အဖွားကိုငိုပြီးပြောတော့မှ အဖွားကြီးကတဆင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်က သိရတော့တာပါ ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်က မခင်စုတို့အိမ် နောက်ပေးဘက် ဝါးတဖိုက် သာသာ လောက်ဘဲဝေးမယ်၊ ကျွန်တော် အမေက အဖွားကြီးနဲ့ အတော်ရင်းနှီးတော့ သူ့အိမ် ပထမ လာပြောလို့ ကျွန်တော်သိရတာခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒီက စတာ ပါဘဲ...”

“အင်း...ဒီတော့ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလို လက်ပတ်နာရီ ပျောက်သွားတော့ မခင်စုကို ဆွတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ အမယ်ကြီးရော အဖိုးကြီးရော ရှေးလူကြီးတွေဆိုတော့ ပိုက်ဆံလဲ အင်မတန်စပ်စိ၊ ဒီလက်ပတ်နာရီကလေးတောင်မှ မြေးလုပ်တဲ့လူက အင်မတန် ပူဆာလွန်းလို့ ဝယ်ပေးတာကို၊ နာရီက ဝယ်တုန်းက ၁၀၀ကျပ်လောက် တန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေကြီးကလေးပါဆိုတော့ ၂၀၀ ကျပ်၊ ၂၅၀ ကျပ်လောက် တန်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ အဖိုးကြီး အမယ်ကြီးက နှမြောလွန်းလို့ ဖျတ်ဖျတ် လှည်းနေတာဘဲ၊ မခင်စုကိုလဲ ‘နင်ဒီလောက် ရှုန်းရသလား၊ သတိမေ့ရသလား’ ဆိုပြီး ဆူပူကြမ်းမောင်းတော့ တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒါက အရေးမကြီးဘူး သူတို့အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်း ဘို့ထားတဲ့ စော မောင် ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးက ကျွန်တော် အမေဘက်က မြေးတော်တယ်ခင်ဗျ၊ ဒီသူငယ်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ အမေက သွင်းပေးထားတယ်၊ ပစ္စည်းပျောက်တော့ ဟိုလူ့ထင် ဒီလူ့ထင်ဆိုတော့ ဒီလက်ပတ် နာရီကို ကောင်ကလေးဘဲ ယူရမယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲတာပေါ့ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “နေစမ်းပါအုံး ဒီသူငယ်ကလေး အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

မြင့်။ ။ “၁၂နှစ် ၁၃နှစ်လောက်ဘဲရှိပါအုံးမယ်ခင်ဗျာ၊ ရိုးရိုးအဇာကလေးပါ၊ ဘာကျပ်မှာ ပိုက်ဆံဘယ်နှစ်ပြား ရှိတယ်ဆိုတာပေါင် ကောင်းကောင်း မသိသေးပါဘူး၊ ရူးရူးမိုက်မိုက် ကလေးပါ၊ ဒါနဲ့ ဒီလိုစွပ်စွဲတော့ ကျွန်တော့်အမေကလဲ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်တော့တာပေါ့ခင်ဗျ”

ကျော်။ ။ “နေပါအုံး၊ နာရီက ဘယ်နေရာမှာ ထားသတဲ့လဲ”

မြင့်။ ။ “အိမ်ပေါ်ထက် ပြူတင်း ပေါက် နားမှာထားတဲ့ စာရေးစားပွဲပေါ်က ပျောက်သွားသတဲ့ ခင်ဗျ”

“ကဲလေ...ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒါနဲ့ အမေဒီလို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော်လဲ အင်မတန် ခံပြင်းပြီး သူ့ခိုးကိုတော့ ငါမရရအောင် လိုက်မယ်ဆိုပြီး နဲ့နဲပါးပါး စုံစမ်းရတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ သူတို့အိမ်မှာအဲဒီနေ့ မနက် ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကျွေးတယ် ဆိုတော့ လူဝင်လူထွက် အတော် များရမယ်၊ အိမ်မှာ ကူညီတဲ့ လူတွေကတော့ ဆွေမျိုးညာတိနဲ့ အိမ်နီးပါးချင်း ၄-၅ ယောက်ဘဲ ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ... ဒီတော့ကျွန်တော်ရဲ့ ယူဆချက်ကဒီကောင်ကလေးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မယူဘူးဆိုတာ ပထမ ကိန်းသေတွက်ထားတယ်၊ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့ ဆွမ်းကျွေးမှာလာပြီး ကူညီတဲ့လူထဲက ဖြစ်ရမယ်၊ မခင်စုကို ကျွန်တော်လဲအကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်တော့ ဒီစားပွဲနား ဘယ်သူမှကပ်တာ မမြင်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အိမ်အပေါ်တပ်က အတော်လဲ မြင့်တယ်၊ ပြုတင်းပေါက်ကိုလဲ သံဇကာ ကာထားတယ်ဆိုတော့ အပြင်ကနေပြီး နှိုက်ယူလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာဂိကလေး တင်ထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စားပွဲက ပြုတင်း ပေါက် နဲ့ ကပ်နေလေတော့ အပြင်က နှိုက်ယူမယ်ဆိုယင် ယူနိုင်လောက်တယ်လို့ တွေးမိပြန်တယ်”

ကျော်။ “ဒါနဲ့ ပြုတင်းပေါက်က သံဇကာ ကာထားတယ်ဆို”

“ကာထားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သံဆန်ကာကွက်က စတုရန်းနှစ်လက်မ နီးပါး မှီလေတော့ လက်သေးသေးနဲ့ နှိုက်ယင်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ တံချွဲကလေးနဲ့ ချွဲယူမယ်ဆိုယင် ရနိုင်လောက်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိပြန်တယ်”

ကျော်။ “အင်း... မောင်သန်းမြင့်က ဒါနဲ့ အတော်ဟုတ်သားဘဲ၊ ကဲ... ဆက်စမ်းပါအုံး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ ပြုတင်းပေါက် အောက်တည့်တည့် နေရာမှာ ခြေရာလက်ရာများ ကျန်ရစ်မလားလို့ သွားကြည့်တယ်ခင်ဗျာ၊ ကံအားလျော်စွာဘဲ သူတို့ ဆွမ်းမကျွေးမီညက မိုးကလေးခပ်စိပ်စိပ် ရွာထားတော့ အဲဒီ ပြုတင်းပေါက် အောက်တည့်တည့် နားမှာ ၃ လက်မလုံးလောက် အဝရှိတဲ့ တွင်းကလေး နှစ်ခုကို တွေ့ရတယ်၊ တကယ်လို့ လှေကား ထောင်ယင် တွင်းနှစ်ခု မချွဲ တွေ့ရမယ်၊ နို့ပေမဲ့ တဘက်ကမြေကမာပြီး မြက် က လေး နဲ့ နဲ့ ပေါက်နေတော့ တွင်းမမြင်ဘူး...”

...နို့ ပေမဲ့ကျွန်တော်သေသေချာချာငုံကြည့်တဲ့အခါ ဟိုဘက်တွင်းနဲ့ တည့်တည့် တောင်ဆုတ် လောက်အကွာမှာ မြက်ကလေးတွေပြတ်ပြီးလဲနေတဲ့နေရာကလေးတခုတွေ့ရတယ်ခင်ဗျာ...

...ဒီတော့ ဒီနေရာဟာ လှေကားထောင်တဲ့နေရာဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တိုင်းကြည့်တော့ တွင်းကလေးရှိတဲ့နေရာနဲ့ မြက်ကလေးတွေလဲနေတဲ့နေရာဟာ ၁၄ လက်မ ၁၅ လက်မလောက်ကွာတာတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် လှေကားဟာ ၁၅ လက်မလောက်အကျယ်ရှိ တဲ့ လှေကားဖြစ်ရမယ်”

ကျော်။ “လှေကားကိုတော့ မတွေ့ရဘူးဆိုပါတော့”

“နေသေးဦးလားခင်ဗျာ... ကျွန်တော် လိုက်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်စုကလေးတွေနဲ့ ပေ ၁၀၀ လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ဦးမြသီးရဲ့ တိုက်အိမ်ကလေးရှိတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ ဝါးလှေကားတခု ထောင်ထားတာတွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီတိုက်အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးဘက်က ဒေါ်ညွန့် ဆိုတဲ့ အထည်ရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးအိမ်မှာလဲ ရေနံသုတ်နေတဲ့လှေကားတခု ထောင်ထားတာ တွေ့ရ

တယ်။ ဒီတော့ အမှုပြစ်ပွားတဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ဒီလှေကားနှစ်ခုဘဲရှိတော့ ဒီလှေကားနှစ်ခုထဲက တခုခုဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့မိတာကို ဆရာရဲ့။

ကျော်။ “ကောင်းပါပေ မောင်ရာ၊ ရွှေဆက်ပါအုံး”

“ဒါနဲ့...နောက်တနေ့မနက် ဝေလီဝေလင်း အရပ်ထဲကလူတွေမနီးခင်၊ ဦးမြသီးတိုက်ခံ အိမ်မှာ ရေနံသုတ်ဘို့ထောင်ထားတဲ့လှေကားနဲ့ ဒေါ်ညွန့်အိမ်ဘေး မန်ကျည်းပင်မှာ ထောင်ထားတဲ့ လှေကားနှစ်ခုကို ကျွန်တော်သွားပြီး နှီးဖျားကလေးနဲ့တိုင်းကြည့်တယ်ခင်ဗျ။ ဦးမြသီးအိမ်မှာ ရေနံသုတ်ဘို့ထောင်ထားတဲ့လှေကားက အကျယ်တပေလောက်ရှိတယ်။ မြင့်လဲမြင့်တယ်။ လေးလဲ အင်မတန်လေးတယ်။ ဒေါ်ညွန့်အိမ်ဘေး မန်ကျည်းပင်မှာ ထောင်ထားတဲ့ လှေကားကတော့ ကျွန်တော်တိုင်းယူသွားတဲ့ နှီးဖျားကလေးနဲ့ ကိုက်နေတာဘဲ။ တဘက်နဲ့ တဘက် အကျယ် ၁၅ လက်မ ရှိတယ်။ အမြင့်ကလဲ ၁၂ ပေခွဲရှိတော့ မခင်စုတို့အိမ် ပြုတင်းပေါက်ကိုမှီအောင် ထောင်လိုက်ယင် အလောတော်ဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလှေကားနဲ့ တက်ရမယ်လို့ ယူဆရတယ်။ အင်း...လှေကားတော့ တွေ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ယူတဲ့လူကရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ခြေရာကို ရှာရပြန်တယ်”

ကျော်။ “ဘယ်ရွာမလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆွမ်းမကျွေးခင်ညက မိုးရွာတယ်ဆိုပေမဲ့ ပြုတင်းပေါက်ရဲ့ အောက်တည့်တည့်နားမှာ မြေကမာလို့ ဘာခြေရာမှမထင်ဘူးခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ပြုတင်း ပေါက်ရဲ့ အောက်ခြေနားကနေပြီး ဒေါ်ညွန့်အိမ်ဝင်းထဲက လှေကားထောင်ထားတဲ့ မန်ကျည်းပင် ကလေးထိအောင် တပြည်းပြည်းလျှောက်သွားပြီး ကြည့်တော့မခင်စုတို့အိမ်ဝင်းနဲ့ ဦးမြသီးတိုက်ဘက် အကူးမှာ လှည်းလမ်းကလေးရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကနေပြီး မြေကြီးဟာ အတော်ပျော့ပြီး တချို့ နေရာမှာ ဗွက်ကလေးနဲ့ရှိတော့ ခြေရာတခုသွားတွေ့ရတယ်။ ဒီခြေရာက ခုံဘိနပ်ထုလိုလိုထင်ရတယ်။ ဘိနပ်ထုကလဲ အတော်ကြီးတယ်။ တွေ့ရတဲ့နေရာက ဒေါ်ညွန့်တို့ခြံဘက်ကနေပြီး မခင်စုတို့အိမ်ဝင်း ဘက်ကို နောက်ပေးခြံပေါက်ကဝင်တဲ့ တံခါးနားမှာတွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ခြံပေါက်နားရောက်တော့ ဒီနေရာမှာ ဌဗွက်တွေလဲ ရှိတဲ့အတွက် ဒီခုံဘိနပ်ရဲ့ ခြေရာကို ခံပြီးလိုက်တော့ ခြံဝင်းတံခါးနဲ့ ဝါးတချိုက်ဝေးတဲ့ နေရာကစပြီး ဗွက်တွေရှိတယ်။ အဲဒီအစနားက ဗွက်ထဲမှာ ခုံဘိနပ်တခုဟာ လက်ဝဲဘက်က သားရေပြတ်ပြီး ဌွတ်နစ်နေတာကိုတွေ့ရတာကို ဆရာရဲ့။ ကျန်တဲ့တဘက်ကလဲ အနားမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ညွန့်အိမ်ဘက်က ခုံဘိနပ်နဲ့ လာတဲ့ လူတယောက်ဟာ ဒီနေရာမှာ သူ့ခုံဘိနပ်ဘယ်ဘက်ကပြတ်သွားလို့ ထားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ရွှေ့မှာတော့ ဘယ်ဘက်ရောညာဘက်ရော ခြေရာကြီးနှစ်ခု တွေ့ရတာပါဘဲဆရာ။ ဒီတော့မှ အကောင်အထည် လုံးလုံးပေါ်တော့တာကိုဆရာရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြေပျော့ပေါ့မှာ နင်းထားတဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေရာမှာ ခြေမရာမပါဘူး။ ခြေချောင်း လေးချောင်းရာဘဲရှိတယ်။ အဲဒီလိုတွေ့ရရော ကျွန်တော် မျက်စေ့ထဲမှာ ဒေါ်ညွန့်အိမ်နောက်ဖေးဘက် တဲကလေးမှာနေတဲ့ ကိုပွဲကြီးမျက်နှာကို တန်းကနဲ မြင်မိတာဘဲဆရာ။ ကိုပွဲကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ ခြေမတဖက်မရှိဘူး။ ခြေဝါးလဲသူများ ထက်ကြီးတယ်။ ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့က မခင်စုတို့အိမ်မှာ အစအဆုံးကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာ တွေ့ရ တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ညာဘက်လက်ဟာ ခပ်သိမ်သိမ်ကလေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဟရွာ

www.burmeseclassic.com

လုံးသိပြီးသားဘဲ၊ ဒါကြောင့်နာရီယူတဲ့လူဟာ ကိုယ့်ကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တထစ်ချကောက်ချက်ချလိုက်တာဘဲဆရာရေ။

“ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါကလားမောင်သန်းမြင့်၊ ဒီလိုဆိုယင် မောင်သန်းမြင့်ဟာပုလိပ်ဘက်မှာ အမှုထမ်းယင် ကြီးပွားဘို့လမ်း အများကြီးရှိတာဘဲ၊ နေပါအံ့အခုကော ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာပါ၊ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ် အတွေးအခေါ် ကြောင့်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဆရာကြီးအကြောင်း ရေးထားတဲ့ “ဦးထင်ကျော်ဝတ္ထု” တွေကို ဖတ်ရလို့ အသိဥာဏ်တိုးပြီး အတွေးအခေါ်တိုးလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာတို့ကျေးဇူးကျွန်တော် အပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်လို့ အဓကကျွန်တော် အစီရင်ခံတာပါ”

“ဒီလိုကြားရတာ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်မောင်သန်းမြင့်၊ ဆရာဝတ္ထုစာဖတ်ပရိသတ် ထဲက ဒီလိုထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ပေါ်ထွက်လာတာကိုလဲ ဆရာအများကြီးဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ဒါထက်ဆက်ပြောစမ်းပါအံ့၊ နောက်ဆုံးဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“ကိုယ့်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာ မရောက်ခင် အသက်ခပ်ငယ်ငယ်က လူဆိုးတယောက်လို့ ကျွန်တော်တို့ကြားဘူးတယ်၊ အစိုးရအဖြစ်ဒဏ်လဲ ငယ်ငယ်က ခံရဘူးသတဲ့ ဆရာရေ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာရောက်လာပြီးကတည်းကတော့ ညနေပိုင်းမှာ နဲ့နဲပါးပါး သောက်တတ်တာကလွဲပြီး ဘာသမ္မုမကြားရပါဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ဘဲနေပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ရွာထဲမှာ အခုတလော ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှာ ကစားဝိုင်းကလေးတွေဖြစ်နေတယ်လို့ပြောသံကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့်ဒီလူတာစိတ်ဖောက် ပြီး ငယ်မူပြန်သလားမပြောတတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့မောင်သန်းမြင့်ရယ်...ဗီဇကနဲ့နဲပါးပါးလုပ်ချင်တဲ့လူဟာ အပေါင်း အသင်း စုံပြီး ကစားဝိုင်းကလေးဘာလေးတွေတော့ ငယ်မူပြန်တတ်တာမျိုးဘဲ၊ ဗီဇဆိုတာ အင်မတန်စွန့်ခဲ တာကလား”

“ခက်တာကဒီကိစ္စဟာ လူသိလို့ ကောင်းတဲ့ကိစ္စလဲမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ အဖိုးကြီးအမယ်ကြီး ကလဲ အင်မတန်မိုးပြီး ခိုင်းတဲ့ကောင်ကလေးလို့ ဘဲ တဖက်သတ်ထင်နေတော့ ကျွန်တော် အမေ ကလဲ တဖက်သတ်သူ့ တကိုစုပ်စွဲရမလားဆိုပြီး မအိပ်နိုင်စားနိုင်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအမှုသာမပေါ်ယင် မခင်စုကိုလဲ မြည်လို့တုန့်လို့ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကောင်ကလေးကိုလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့စုပ်စွဲခံရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့အမေလဲ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်တဲ့အပြင် ကြာယင် လူကြီးချင်းတောင် ကဲ့ကြရမလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အပင်ပန်းခံပြီး မရ ရအောင် လိုက်တာပါဘဲ ဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ တခုခက်တာက ကိုယ့်ကြီးအပေါ်မှာ ဘာသက်သေခံမှုမရှိဘဲ ကျွန်တော်ကပုလိပ်ကို သွားတိုင်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပုလိပ်ကလဲကျွန်တော် အတွေးအခေါ်ကို ယုံကြည်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကိုလူသိမခံဘဲနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပြီးအောင် လုပ်မှဘဲဆိုပြီးကြံရပြန်တာကိုးဆရာရေ”

ကျော်။ “ဘယ်လိုကြုံပုံလဲ၊ ဆိုစမ်းပါအံ့”

“အဲဒီနေ့မှာ ကိုယ့်ကြီးအသွားအလာကို ပထမ စောင့်ကြည့် ဘို့မှိတယ် ဆရာရေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆူထိုအိမ်ရှေ့ လျှောက်သွားလို့ သူ့ကို အိမ်မှာမမြင်တာနဲ့ ဘူတာရုံနားကမြင်လှည်း ဆိပ်နားက ကုလားလဘက်ရုဏ်သိုင်ဝင်ပြီး လဘက်ရုဏ်တခွက်သောက်ယင်း မြင်းလှည်းဆရာတွေ

စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါကျတော့မှ ကိပ္ပူကြီးဟာ မြင်းရထားတစ်စီးနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတာ သိရတာကိုး ဆရာရဲ့။

“...ဒီတော့ ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်ဟာ ထုခိုင်နှုန်း ၉၀မှန်ပြီလို့ ကျွန်တော် တထစ်ချ ပြောနိုင်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာကလူတွေဟာ ရှေ့ထည် ငွေထည် လက်ပတ် လက်စားကလေးတွေရောင်းချင်ယင်တဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ပေါင်ချင်ယင်တဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ‘ပေါင်းတည်’ ကို အမြဲ သွားပြီး ပေါင်နှံ ရောင်းဝယ်လေ့ ရှိကြတယ်။ ပေါင်းတည်မြို့က ကျွန်တော်တို့ရွာထက်အများကြီး ပိုကြီးပြီး အတော် ဧည့်ကားတော့ ဘာ အရောင်း အဝယ် ဘဲလုပ် လုပ် ပေါင်းတည်ကို သွားပြီး လုပ်ကြတာများတယ်။ မြင်းရထားခကလဲ ‘တကျပ်’ ခရီးလောက်ရှိတော့ နေ့စဉ် မနက်က မိုးချုပ် သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့ ပေါင်းတည်ကို မြင်းလည်းကလေးတွေဟာ တနေကုန်ဆဲနေကြတာ ပါဘဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တွက်ကိန်း သေချာပြီ ဆိုပြီး ပေါင်းတည်ကို ချက်ချင်းဘဲ မြင်းရထား တစ်စီးနဲ့ ကျွန်တော်လိုက်သွားတာကိုဆရာရဲ့။”

“အင်း...ဒီတော့ တွေ့ရောလား”

“တွေ့တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ မြို့ဆိုပေမဲ့သိပ်ကြီးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ညဈေးတန်းက တရုတ်အကြော် ဆိုင် တဆိုင် အနားမှာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုဆိုင်ထဲခေါ်သွားပြီး...”

“ကဲ...ကိပ္ပူကြီး ခင်ဗျားဘာစားမလဲ၊ တွေ့တဲ့ခိုက် ကျုပ်ကဘဲ ဒကာခံပါရစေခင်ဗျာ”

...ဆိုပြီး အကြော်မျိုးစုံနဲ့ သူ့ကို ထမင်းကျွေးတာကိုဆရာရဲ့ ပြီးတော့ ဘိယာ ဂျပုလင်း မှာပြီး သူ့ကို ကျွန်တော်က ထရို လုပ်တာကိုခင်ဗျ။ သူကလဲ ကျွန်တော် ကို သောက်ရမယ်ဆိုပြီး အတင်းတိုက်တော့ ကျွန်တော်လဲ သောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“...ဒါနဲ့ စကားပြောယင်းက မခင်စုတို့အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့က မခင်စုရဲ့ ရွှေလက်ပတ် နာရီကလေးပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း၊ မခင်စုမှာလဲ အဆူ အပူခံရ တဲ့ အကြောင်း၊ ဒီဟာတုင် မကဘူး၊ အဖိုးကြီးနဲ့ အမယ်ကြီးက အိမ်မှာ ခိုင်း တဲ့ ကောင်က လေး ကို ထင် တဲ့ အကြောင်း၊ ကောင်ကလေးက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာလက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရမယ့်လူမရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ အမေက သွင်းပေးထားတဲ့အကြောင်း၊ ဒီလို အဖိုးကြီးနဲ့ အမယ်ကြီးက ကောင်ကလေးအပေါ် စုပ်စွဲတာကို ကျွန်တော်တို့အမေက မခံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ဒီနာရီသာပြန်မရယင် ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ မခင်စုတို့အိမ်က လူကြီးချင်းတောင် ကွဲပြားမလို့ ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ကိပ္ပူကြီးဟာ ပထမဣန္ဒြေလုပ်နေရာက မျက်နှာပျက်သွားတာကိုခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ သနားဝင်အောင် စကားကိုတဖြည်းဖြည်းဆွဲပြောပြီး နောက်ဆုံး ဒီနာရီကလေးကို တနည်းနည်းနဲ့ ပြန်မရ ရအောင် လုပ်ရမယ့်အကြောင်း ပြောတော့ သူက...”

“ယူတဲ့လူကို သိယင်တော့ အဟုတ် သား ပေါ့ မောင်သန်းမြင့်ရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ မသိတာက ခက်တယ်”

“သိတာပေါ့ဗျ”

“သိယင် ဘယ်သူလဲ ပြောပါအုံး”

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာပြစ်လို့ မပြောချင်တာလဲ ဆရာလေးရဲ့”

“အားနာလို့ပေါ့ဗျ”

“ဆရာလေးက ဘယ်လို သိပုံလဲ”

“သိတဲ့နည်း ရှိလို့ပေါ့ဦးပွဲကြီးရဲ့။ ကျွန်တော် ပြောပြမယ် နားထောင်၊ ဆွမ်းကျွေးတဲ့ညက မခင်စုတို့အိမ်မှာ အလုပ်များတာနဲ့ နာရီကလေးကို ပြုတ်တင်းပေါက်နားက စားပွဲပေါ်မှာ အမှတ် တမဲ့ တင်ထားခဲ့တယ်။ ညကျတော့ ကျွေးချ၊မွေးချ၊ သိမ်းရ ဆည်းရနဲ့ နာရီကလေးပြန်မသိမ်းမိဘူး၊ ဒါကို သူတို့အိမ်မှာလာပြီး ဆွမ်းကျွေးရာမှာ ကူညီတဲ့ လူတယောက်က မြင်သွားတယ်။ နို့ပေမယ် ဒီလူကချက်ချင်းမယူသေးဘူး၊ ညကျမှ တအိမ်လုံး မောပန်းပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့အခါ လာပြီး ယူတာဘဲ”

“ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ယူနိုင်မှာလဲဆရာလေးရဲ့၊ အိပ်ပေါ်ထပ် ပြုတ်တင်း ပေါက် က အတော် မြင့်တာဘဲ၊ ပြီးတော့ သံကောလဲကတည်းသေးတယ်ဗျာ”

“နို့ပေမဲ့ ယူတဲ့လူက ဉာဏ်ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ပြုတ်တင်းပေါက်ကို လှေကားထောင်ပြီး တက်မှ ရောက်မယ်ဆိုတာသိတယ်။ ဒီတော့ အနီးအနားမှာ လှေကားသွားရှာတာကို ခင်ဗျ။ အဲဒီ ခြံထဲမှာ လှေကားနှစ်ခုတွေတယ်။ တခုက ဦးမြသီး၏တိုက်ခံအိမ်မှာ ရေနံသုတ်ဖို့ ထောင်ထားတဲ့ လှေကား၊ တခုက ဒေါ်ညွန့်ရဲ့ အိပ်ခေါင်းရင်းဘက် မန်းကျည်ပင်မှာ မန်ကျည်း ရွက် ခူးဘို့ ထောင်ထားတဲ့ လှေကား၊ အဲဒီ လှေကားက နံနံပိုရှည်တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ရွက် တွဲ လှေကား ကို သူတမ်းလာပြီး ဒေါ်ညွန့်အိမ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် လှည်းလမ်းကြောင်း အ တိုင်း လာ တာ ကို ခင်ဗျ။ နို့ပေမယ် မခင်စုတို့အိမ်နောက်ပေးဘက် ခြံတံခါးနားရောက်တော့ ခြံပေါက်နားက ဗွန်ထဲ သူ့ခြေထောက် တဘက်ကျသွားပြီး ခုံဘိနပ်လဲပြတ်သွားတာကိုခင်ဗျ။ ပြတ်သွားတဲ့ဘက်က ဘယ်ဘက်၊ ဒါနဲ့ ဘိနပ်ကြီးတစ်လုံးအနားကချုံထဲထိုးထားခဲ့ပြီး ဘိနပ်မပါဘဲ သွားရတာကို၊ ဘိနပ်မပါဘဲ ခြေထောက် ချည်း သူဆက်သွားတဲ့ ခြေရာကို တွေ့သားဘဲ။ ကဲလေ.....ဘဲကင် စားပါအုံး.....”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်....

....ဒီတော့ ဦးပွဲကြီးလဲ သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ပြီးစိတ်မလုံတဲ့ဟန်နဲ့ ဖလံ့ခွက်ထဲမှာ ကျန် နေတဲ့ ဘိယာကို တခါထမော့ချလိုက်တာကိုခင်ဗျ.....

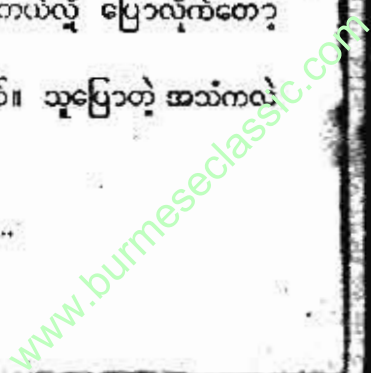
....နောက် ကျွန်တော် စီးကရက်တဗူး ထုတ်ပြီးတည်တော့ သူက စီးကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာပြီးဟိုအဝေးကြီးကိုမျှော်ကြည့်နေသလိုကြည့်နေတာကိုခင်ဗျ။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို နံနံ အကဲခတ်နေတဲ့ လက္ခဏာဘဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဦးပွဲကြီးကို ကျွန်တော် တခုပြောချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက အသံလေးလေးကြီးနဲ့”

“အင်း.....ဆရာလေးက ဘာများ ပြောချင်လို့လဲလို့ ပြန်ပြောတယ်။ သူပြောတဲ့ အသံကလဲ နဂိုသံမဟုတ်ဘူး၊ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေတယ်”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က....

“ပြောချင်တာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး”လို့ စကား စလိုက်တော့....

“ကျုပ်သိပါပြီလေ....သိပါပြီလို့ ပြန်ပြောတာကိုဆရာရဲ့.”

“သူပြောတဲ့အသံဟာအယဉ်ကျေးတဲ့ထက်တောင်တုန်နေသေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို ရှင်းပြတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ရှင်းပြပုံက ဒေါ်ညွန့် အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်က မန်ကျည်းပင်မှာ ထောင်ထားတဲ့ လှေကားကို လူတယောက် ယူလာတဲ့အချိန်ကပြီးလှည်းလမ်းကြောင်းဖြတ်အကူး ဗွက်ထဲမှာ ခြေထောက်တဘက်နစ်သွားပုံ၊ အဲဒီလို နစ်သွားတဲ့အခါ ခုံဘိနပ် တဘက် ပြတ် သွားပုံ၊ အဲဒီပြတ်တဲ့ဘက်ဟာ ဘယ်ဘက်ဖြစ်ပြီး ဒီလူဟာ ဘိနပ်ကိုမစီးနိုင်တော့ဘဲ အဲဒီနားမှာဘိနပ်တစ်လုံး ပစ်ထားခဲ့ပုံ၊ ဒီနောက် ဘိနပ်မပါဘဲ ရွှေ့ဆက်သွားသည့်အခါ မြေခပ်ပျော့ပျော့ပေါ်မှာ ခြေရာ ထင်ကျန်ရင်ခံပုံ၊ ဘယ်ဘက်ခြေဖဝါးမှက အတော်ကြီးပေမယ်၊ ခြေချောင်းကလေး လေးချောင်းရာ သာတွေ့ရပုံ၊ ဒီနောက်ဦးသာနီးအိမ်ပြုတင်းပေါက်ရှိသည့်နေရာကိုဒီလူဟာ လှေကားထောင်တက်ပုံ၊ လှေကားဟာ အကျယ်၁၅လက်မရှိပြီး လှေကားထောင်သည့်နေရာမှာ တွင်းကလေးဖြစ် ကျန်ရစ်ပုံ၊ အပေါ်ထပ်မှာ သံဇကာကာထားတယ်ဆိုပေမယ်၊ သံဇကာ အပေါက်က ၂လက်မ ပတ်လည် လောက်ဘဲရှိတော့ လက်ခပ်သေးသေးနဲ့ ဆိုယဉ် အထဲကိုနှိုက်ယူနိုင်ပုံတွေကို မျက်စေ့နဲ့ ကျွန်တော် မြင်ရသလို ကျွန်တော်ကပြန်ပြောနေတော့ သူလဲ မငြင်းသာတော့ဘူးပေါ့ဆရာရယ်....

ဒီနောက် ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး....

....လူဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ ဦးပွဲကြီးရယ်၊ မှားတဲ့အခါလဲ မှားကျတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ အင်မတန် ကြပ်တည်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်ယဉ် ဒီလိုလုပ်ချင် လုပ်မိမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီကိစ္စကို ဦးပွဲကြီးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲဘဲသိတယ်၊ ဦးပွဲကြီးကိုလဲ ဂုဏ်မပျက်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် အလိုဆန္ဒလဲ ပြည့်စေချင်တယ်၊ ဦးပွဲကြီးကို ကျွန်တော် ဦးလေးအရင်းလိုချစ်ပါတယ်၊ ဦးပွဲကြီးကလဲ ကျွန်တော် ကို တူအရင်း သားအရင်းလို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ပုလိပ်ကိုမတိုင်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြီးစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးပွဲကြီးစပ်ကြားမှာ ဘယ်သူမှ ဝင်မရွပ်စေရဘူး”

“ဆရာလေးပြောတာ ကျုပ်သိပါပြီဗျာ”

“ပြီးတော့ တခုရှိသေးတယ်၊ ဦးပွဲကြီး သုံးစွဲပြီးတဲ့ ငွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ပေးမယ်၊ အကယ်၍ အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်ထားခဲ့လို့ရှိရင်လဲ ကျွန်တော် ငွေနဲ့ ကျွန်တော် ရွေး ယူမယ်၊ ကဲ....ဒါပါဘဲ၊ ကျွန်တော် ကိုချစ်ယဉ် မှန်တဲ့အတိုင်းသာ ပြောပါတော့”

“ဒီတော့မှ ဦးပွဲကြီးဟာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘော ပေါက်သွားတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ‘ကျုပ်မှားပြီ ဆရာလေးရယ်’ လို့ နောက်ဆုံးပြောသွားတာကိုးခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟိုညက သူလုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံတွေဟာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဝန်ခံတာပါဘဲ ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “နာဂီကကော ဘယ်မှာတဲလဲ မောင်သန်းမြင့်ရဲ့”
မြင့်။ ။ “ထုံးစံအတိုင်း အပေါင်ဆိုင် ရောက်နေပြီပေါ့ဆရာရယ်၊ တရာနဲ့ ပေါင်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေငါးဆယ်ဘဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုပြီး အဲဒီငွေ ငါးဆယ်နဲ့ အပေါင်လက်မှတ်ကို ထုတ်ပေးတယ်၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော် အိတ်ထဲက ငွေငါးဆယ်စိုက်ပြီး ရွေးယူခဲ့ရတယ်၊

www.burmeseclassic.com

ဒီဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပါဘဲဆရာ၊ ကျွန်တော်စုံစမ်းတဲ့ နည်းတွေဟာ ဆရာအကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက နည်းနာနိဿယအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ အတုခိုးပြီး လုပ်တာပါဘဲ”

ကျော်။ “ကောင်းပါလေ မောင်ရယ်၊ ကျုပ်လုပ်ပုံကိုပုံကို အတုခိုးပြီးလုပ်လို့ အခုလို အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်သန်းမြင့်က ကျောင်းဆရာ လုပ်တယ်ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ကျုပ်ကတော့ မောင်သန်းမြင့်ကို ကျောင်းဆရာ လုပ်တာထက် ပုလိပ်ဘက်မှာဝင်ပြီး အမှုထမ်းစေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းဆရာအလုပ် ဆိုတာက နောင်အနာဂတ်မှာ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ဆောင်မဲ့လူငယ်တွေကို ပညာသင်ပေးရတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ မကောင်းဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်မှာ နေစဉ်ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဝတ်မှုတွေကို နှိမ်နင်းသလို လက်သည်မပေါ်တဲ့ အမှုကို လက်သည်ရွာဘို့ အလုပ်တွေဟာ ပုလိပ်ကိုချည်း တာဝန် လှူလို့ မဖြစ် ပေဘူး၊ တိုင်းပြည်လူထုလုပ်သားပြည်သူတွေဟာ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှု တိုင်းပြည် အေးချမ်းသာယာ ရှိမယ်မဟုတ်လား မောင်သန်းမြင့်ရဲ့”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါကြောင့် မောင်သန်းမြင့်တို့လို လူငယ်လူရွယ်တွေထဲက ဗုဒ္ဓဝတ်မှုနှိမ်နင်းရေးကို ဝါသနာပါတဲ့လူတွေ အများကြီးလိုတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာပြောတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ တနေ့နေ့တော့ အလွတ်စုံထောက်သဘောမျိုးဘဲ လုပ်ရလုပ်ရ၊ ပုလိပ်ဘက်ကို 'တခါထဲဝင်ပြီး တိုင်းပြည်ကို ကူညီရ ကူညီရ၊ တခုခုတော့ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်မောင်၊ လုပ်ယင် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ...အချိန်တောင် နဲ့နဲ့ကြာသွားပြီ ကျွန်တော် ကို ပြန်သို့ ခွင့်ပြုပါအုံးဆရာ”

ထို့နောက် မောင်သန်းမြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။